

**Любця. Ми по тебе скоро
приїдемо!**

КУПИТИ

Життя семидесятирічної Софії вже давно втратило барви. І здавалося, що цей ранок нічим не відрізнятиметься від решти: кава в надбитому горнятку, чергова серія телевізійного детективу, папіроса і киця Анфіса, яка зайняла всі теплі місця у квартирі. Аж доки у двері не постукали. На порозі стояла незнайома жінка і маленька дівчинка Любця, яку Софія бачила лише на фотографіях. Дівчинка, яку мама відправила до неї в ніч, коли колони російської техніки рушили на Херсон.

І саме так жінка, яка вже давно перестала вірити в майбутнє, раптово отримала непросте завдання: зберегти дитину. А маленька, розгублена Любця, мусила подорослішати і триматися лише за мамину обіцянку «Ми по тебе скоро приїдемо!». Але попри те, що війна підступно змінює маршрути і дотриматися найщиріших обіцянок буває зовсім не просто, Любця знаходить нових друзів, розбиває улюблений бабцин сервіз, і вірить в диво.

Зміст

Софія.....	9
Марина.....	19
Любця.....	34
Орися.....	44
Сервіз.....	49
Ірця.....	59
Дід Микола.....	64
Ася.....	67
Карманадлі й «Заповіт».....	76
Великдень.....	87
Мирон.....	112
Гогвортс.....	129
У неї є бабця.....	134
Ровер.....	140
Татарзілля.....	143
Літо, черешні та Пуаро.....	147
Логопедка.....	160
Лист жовтіє.....	168
Емілія.....	173
Ліс.....	193
Любця захворіла.....	202
День Святого Миколая.....	219
Святвечір.....	227

Софія

Ранок Софії починався завжди однаково: кава — якась проста, розчинна — і до неї, як казала сама Софія, папіроса. Це хоч трохи прикрашало день, який зазвичай нічим не відрізнявся від усіх попередніх. Життя дуже давно перестало бути різнобарвним чи цікавим настільки, щоб виходити на прогулянки, їздити в нові місцини, ходити на гучні святкування чи, не дай боже, запрошувати когось до себе на гостину.

Вставати з ліжка взагалі не хотілося, і тільки потреба заробляти трохи грошей на додачу до невеликої пенсії змушувала починати ранок, уливаючи окріп у горнятко. Старе, надбите, якесь зовсім невиразне, те саме щоранку, хоча в шафках стояли ряди різних горнят і філіжанок. Деякі — абсолютно нові.

Але це не був ранковий ритуал, коли ти попиваєш кавусю, дивишся у вікно, плануєш день чи слухаєш новини. Це доза бензину для людей, щоби змогти подолати силу тяжіння чотирьох стін, і тому краса посуду взагалі не мала значення. Більшість кавових гурманів плакала б від думки, що хтось п'є розчинну каву, а якби вони знали, що дуже гарячий напій Софія розводить холодною водою просто з-під крана, померли б на місці. Та жінці так смакувало, тож вона не збиралася нічого змінювати. Сьогодні їй треба було вибратися у люди. Удома закінчився хліб, у горнятко висипалася остання ложка кави, а найгірше — у пачці зосталося лише кілька цигарок. По продукти вона ходила на гуртівню, щоб зекономити. Дочка час від часу присилала їй гроші то на обновки, то на новий телефон, то просто так, щоб купити смачненького, але Софія уперто відкладала їх в окремий гаманець («хай лежать, їсти не просять»), а сама жила зі своїх.

Випивши кави, Софія почулася бадьоріше, а після папі-роси життя здалося їй не таким уже і нездалим. На спинці стільця ще зі вчора чекали штани на кант і вічний светр із високою горловиною, трохи кусючий, тому Софія одягала під нього бавовняний гольф. У неї було ще з десятків інших светрів і кардиганів, джемперів, футболок, костюмів різного фасону, які висіли у її шафах іще з

дев'яностих, коли та їздила на закупи в Стамбул. Та, попри таке різноманіття, щодня Софія одягала ті самі речі. Вирвавшись із сірості розваленого Союзу, вона таки потрапила в країну квітучого капіталізму — хоч і на кілька днів — і ледве стримувала себе на турецькому ринку, щоб не загібати всього, що там було. Зрештою, багато вона й не купила б, бо доларів із собою було обмаль, а окрім товару, платити довелося ще й митникові з біблійним іменем Адам.

— Тен доларс, тен доларс, — Адам ходив між пасажирами вагона й збирав свій податок. Натомість не заглядав у їхні сумки з крамом.

Покінчивши з ранковим кавово-папіросним ритуалом, жінка швидко зодяглася у вчорашнє та пішла на закупи. Її підробіток був простим: купувала різні смаколики за гуртовою ціною, а потім раз чи два на тиждень продавала на базарі з невеликою націнкою.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ